

APOSTOLATSKI CENTAR **"SAV TVOJ"**

GOSPIN PLAČ

Pobožnost na čast sedam Marijinih žalosti

Predgovor

«Gospin plač» je najpoznatija korizmena popijevka koja se pjevala u Hercegovini, Bosni i Slavoniji. «Gospin plač» je od davnina poznata pjesma u kršćanskom svijetu.

Prvi trag toj pjesmi nalazimo u latinsko – kršćanskoj literaturi Engleske iz 11. stoljeća pod imenom *«Planctus beatae Virginis»*, a pripisuje se sv. Anselmu (1033 – 1109).

Iz uvoda spomenutog natpisa saznajemo da je sv. Anselmo uz post i molitvu Blaženu Gospu molio kako bi mu objavila bol i muku svojega Božanskog Sina. Blažena Gospa mu se ukazala i rekla da je Božanski Spasitelj toliko patio i trpio u svojoj muci, te nema toga tko bi to mogao bez plača i boli ispričati. No, Ona će mu to ipak saopćiti sve redom budući da je u preobraženom stanju, pa stoga i slobodna od svake boli. Sv. Anselmo postavlja pitanja na koja mu Gospa odgovara. Cijeli se «Planctus» dijeli u 16 poglavlja; počinje s molitvom u vrtu Getsemanskom, a završava se time kako položiše Isusa u grob. S dopuštenjem najvišega crkvenog sudišta, «Gospin plač franjevci su prenijeli u Bosni i Slavoniji gdje su ga vjernici, znali gotovo naizust i svaki su ga dan pred večer pjevali, osobito u korizmi. U našoj kulturnoj baštini sačuvano je više obrada. Ali je najpoznatija ova fra Anđela Nuića.

Iz njegova teksta se vidi da je to stara narodna pobožna pjesma koja veliča Kristove patnje podnesene za spasenje ljudskog roda. Napisana je u obliku dijaloga između Isusa, Marije i Ivana.

Na nagovor pojedinih čitatelja donosimo cjelovit tekst ove drevne pjesme koja može poslužiti kao molitva i štivo za meditaciju, osobito kroz korizmu. kada smo pozvani na osobit način da razmišljamo o Kristovoj otkupiteljskoj muci i bolima Njegove presvete Majke Marije.)

GOSPIN PLAČ

Muka gorka Gospina,
Isukrsta Božjeg Sina,
po Ivanu evanđelisti,
koji Gospi plač navi'sti.
Plačnim glasom sve vas molju
čujte Majke sad nevolju
kojano vas na plač zove,
jer u gorkim mukam' plove;
zove duše Bogu mile
da zajedno s njom procvile.
Vi pošteni redovnici,
Isusovi nasljednici,
slatke pjesme ostavite,
plačne glase sad počnite,
sada crkve otvorite
te za meštrom svi tužite,
i puk na plač probudite,
za Isusom procvilite.
Molim oce drage moje,
skup'te sebi sinke svoje,
te plačite Božjeg Sina,
Isukrsta Gospodina;
koji za nas muku prima
i na križu umrijet' ima.
I vas molim, mile majke
ke imate svoje stanke;
koje žalost imadoste
kada sinka pokopaste:
Vaše kćerke poučite,
te ih plakat naučite,
i nevjeste i djevojke,
plačne pjesme sad pjevajte.

Svi ostali pravovjerni,
poslušajte srcem smjernim
Marijinu gorku tužbu
te plačite s Njom u družbu.
Sve stvorenje sad se druži,
tresući se s Njom u tuzi.
Ondje Gospa sve predaše,
te cvileći pogledaše
otkuda će čuti glase
od Isusa ki nas spase.
Eto Ivan cvileć teče
kao mrtva Gospa kleče.
Kad Ivana zgleda plačna,
obrani je rana mračna;
kad joj plačno progovori,
srce joj se sve otvori,
popanu je teške boli
i tu pade nice doli.
Držati se već ne može
žalosno se prenemože.

Tad priteče Magdalena,
primi Gospu na koljena,

Gospi sestre pritekoše,
nad Njom kose raspletoše,
udri u plač s Magdalenom,
za Isusom Gospodinom.
Kad se Gospi svijest povrati,
poče Ivu zagrljati:
«Ivo dragi, ti m' utaži
te mi tužnoj majci kaži:
Gdje je Isus moja dika?
To je, Ivo, zla prilika
da ti tako k meni tečeš,
hoću da mi to sad rečeš».
Tada Ivan pade nice
sakriv skutom suzno lice;
vele gorko uzdisaše
te on Gospi govoraše:

«Crno ruho uzmi na se
jer Ti nosim tužne glase;
Juda izda meštra svoga,
zlim Židovim' Sinka tvoga.
Od starijih iska pomoć
da Isusa izda obnoć.
Jerbo obdan ne smijaše,
od mnoštva se on bojaše.
Oni vojsku pripraviše
te je s Judom otpraviše.
Na molitvi Isus staše
kad se vojska približaše;
vas se krvlju On znojaše,
tijelo umrijet ne htijaše;
anđel s neba k Njemu dođe,
pokrijepiv Ga opet pođe.
Kada Isus bi pokrijepljen,
s voljom Oca bi sjedinjen;
eto Juda s vojskom dođe,
suprot vojsci Isus pođe,
kad im reče: «Kog ištete?»
udariše svi na pete,
pokaza im svoju krepost,
al na njima bješe slijepost;
cjelovom Ga Juda izda,
u židovske ruke prida.

Kad se Juda s Njim pozdravi,
podbiše Ga kao lavi,
podbiše Ga oružnici,
pobjegoše učenici.
Tu bi, Gospe, puko kamen,
gdje Ga biju palicama;
i kamenjem krutim dosti,
a oružjem bez milosti.
Kad Mu zgledaš, Gospe, lice,
zadrhtat ćeš od tužice.
Modrice Mu ispričane
i sve krvlju primješane.
Vas izranjen tuđe osta
i pogrđen vele dosta:

Izmučiše, Gospe, jako,
vežuć' ruke naopako;
Od zemlje Ga podigoše
te Ga strašno povedoše,
s Njime Ani dotekoše,
zločincem Ga svi rekoše.
Brzo hodi da Ga vidiš,
ako vidjet Sinka želiš,
što Ti od Njeg, Majko, tvore,
dokle Ti Ga ne umore».

Kad to Ivan Majci reče,
kao mrtva Gospa kleče;
strašna groza na Nju dođe,
britki mač Joj srce prođe,
ter se stisnu kao kamen,
polivši se sva suzama;
potamni Joj suzno lice
od tolike tad tužice,
i zavapi: *«Sad hodimo*
da Ga živa zatečemo!»
Poče hodit jadna Mati,
gorke suze prol'jevati;
Srce strijele probadahu,
kaplje krvi kad viđahu,
kud bi vođen tud kapahu
i po putu svud stajahu.
Kad dođoše pred dvor k Ani,
ali bjehu tu dvorani;
pristupiti ne smjedoše,
jer u dvoru Isus bješe.
Izdaleka tu slušahu
gdje Židovi vapijahu.
Jedan dignu tad desnicu
dav' Isusu zaušnicu.
Kad to začu tužna Mati,
poče suze prol'jevati:

«Ajme, Sinko, željo moja,
jadna Ti je Majka Tvoja!
Ajme, Sinko, Ti li primi
zaušnicu među njimi,
nemilo Te, Sinko, tvore
dokle mi Te ne umore.
Ajme, Juda himbeniče,
prezločesti učeniče,
ti prodade meštra svoga
zlim Židovim Sinka moga.
Što ti skrivi moj Sin mili
te ti tako men' ucvili?»
Netom Gospa riječ izusti,
iz dvora se narod pusti.
Prije nego u dvor dođe,
hitro Isus svezan prođe,
i zavapi: *«Ajme, Sinu,*
što mimo me šuteć minu?
Što toliko hitro bježiš,
ali me se Majko stidiš?

Obazri se, zlato moje,
Marija Te Majka zove».
Koje srce, kao kami,
plakalo bi tad suzami.
Kad pođoše s Njim bježeći,
pade Majka tu cvileći.
Odahnut Mu ne dadoše
dok Kaifi dotekoše.
Vas puk poče na Nj vapiti
i još krivo svjedočiti
da iznosi zakon novi
po svim zemljam' cesarovim,
te puk mami naglim činom,
čineći se Božjim Sinom.
Još bijahu primaknuli,
vapijući: «Mi smo čuli;
mogu crkvu razoriti
i u tri dana sagraditi».
Sav puk na Njeg vapijaše,
ali Isus šuteć stase.
Usta Kaifa te Mu pri'ti:
«Ti Sin Božji hoćeš biti?»

Na nj se Isus ne ispriči,
neg' mu reče ove riječi:
«Dobro jesi rek'o i sam
da Sin Božji pravi jesam.
Od sad ćeš Me ti vidjeti
u oblaku prihoditi,
na nebesa uzhodeći,
s desnu Oca ja sjedeći».
Kad Kaifa to razumi,
zlo namisli i naumi,
razdre skute svoje ljuto
i zavapi glasom kruto:
«Ne ištite već svjedoke,
ne čuste li ove psovke?»
Kad Židovi razumiše,
svi iz glasa zavapiše:
«Na smrt Njega da vodimo
da već vrijeme ne gubimo.
K Pilatu Ga!», svi rekoše
onda s Njime potekoše.

Na obraz Mu svi pljuvahu
pred Pilatom govorahu:
«Sudi da Ga umorimo,
jer Ga krivo nahodimo;
jer puk mami naglim činom,
čineći se Božjim Sinom».
Ali Pilat to znadaše
da pravedan Isus bjaše.
I zavidnost poznavaše,
suditi Ga ne htijaše.
Tad u gradu Irud staše
s Pilatom se zlo gledaše;
k Irudu Ga Pilat šalje
da Mu Irud sudi dalje.

Vodeći Ga tako ružno,
za Njim Majka cvileć' tužno
vapijaše željno tada:
«Dragi Sinko, kud ćeš sada?»
kad dođoše prid Iruda,
poče Irud tražit' čuda:
«Eto vino, eto voda,
čini čudo kod naroda;
ja ne ištem sada ino
neg' od vode čini vino,
ko si prije Ti činio,
i narode začudio».
Mnoge riječi govoraše,
ali Isus šuteć' staše.
Tad se Irud rugat' poče,
da je mahnit jošte reče,
i pogrdi Božjeg Sina,
Isukrsta Gospodina.
Bijelu krpu na Njeg' stavi,
k Pilatu Ga pak otpravi;
mir s Pilatom učinivši,
k njem Isusa povrativši.

Odatle Ga povedoše
i Pilatu potekoše.
Kad dođoše s Njim na vrata,
uniđoše pred Pilata.
Pred Pilatom vapijahu,
protiv Njemu govorahu:
«Sudi da Ga umorimo,
jer Ga kriva nahodimo,
o Pilate, sad Ga sudi
te nas više ti ne trudi».
Pilat poče tad misliti
kako će ih umiriti,
kako bi se ukrotili
i na smrt Ga ne prosili;
a za puku ugoditi,
čini Njega bičem biti.
Tu Ga biše mnogo ljuto
privezaše k stupu kruto;
Krv ga svega oblijevaše
i po zemlji tecijaše.
Šest hiljada biča biše
i šest stotin' jošte više.
I šezdeset i šest više
što Židovi udariše.

Tad pred dvorom Majka staše
te žalosno uzdisaše:
«Ajme! Sinko, dušo moja,
jadna Ti je Majka tvoja,
ne dadu Mi k Tebi prići,
sad Mi hoće život dići;
čujem, Sinko, gdje Te biju
gdje Te bičem' udaraju,
ali tužna Tvoja Mati
ne može Ti pomoć dati».

Kad ču Isus Majku plakat',
i sam tužno poče jadat.
Od stupa Ga odvezaše
i po dvoru potezaše,
u skrlet Ga oblačahu,
i oči Mu zatvorahu,
po obrazu udarahu,
rugajuć' se govorahu:
«Prorokuj nam tko Te udri
ako s' Isus Ti premudri?»
Neki tada pritekoše,
trnjem krunu opletoše.
Kad trnovu krunu sviše,
na glavu Mu postaviše.
Nabiše je sa svih strana
da Mu dođe do moždana.
Koje srce da ne plače
smišljajući oštre drače?
Sina Božjeg okruniše,
trnja glavu napuniše;
sav Mu obraz krvav biše,
ne može se reći više.

Pokaza Ga Pilat puku,
uhvativ Ga sam za ruku,
da Ga vide okrunjena,
po svem tijelu izranjena,
ne bi li se ukrotili
te ga na smrt ne prosili.
Oni većma vapijahu:
«Propni Njega!», govorahu.
Tada Pilat sve znađaše
da himbeno predan biše.
Umirit ih hotijaše
zato njima govoraše:
«Nahodim ga bez krivine,
nije pravo da pogine.
Pustite Ga rad blagdana,
a propnite Barabana,
jer je vazda zao bio
i ubojstvo učinio».
Barabana svi prošahu,
na Isusa vapijahu
da puk mami naglim činom,
čineći se Božjim Sinom.

Kad ču Pilat prijetnje puka,
popade ga strah i muka,
u palaču unišavši,
upita Ga: «Otkuda si?»
Ništa Isus tad ne veli,
al Mu Pilat ovo veli:
«Ja Te mogu pogubiti,
i mogu Te otpustiti».
Isus reče: **«O Pilate,**
što Me pitaš stvari za te?
Da ti nije ozgor dato,
neb' imao ovlast nato:

i koji Me tebi preda,
vele veći on grijeh ima».
Otad Pilat hotijaše
da Ga pusti nastojaše,
al' Židovi vapijahu:
«Propni Njega!», govorahu,
«Jer ako Ga ne pogubiš,
Cezarovu milost gubiš,
jer se kraljem našim čini,
te Cezarov On puk buni:
Ne imamo mi sad kralja,
neg' slušamo svi Cezara».
Cezarom mu zaprijetiše
i još k tomu podmitiše.
Pilat htijuć njim' ugodit',
a zlo blago sebi dobit'.

Izvedi Ga tad Pilate
na sud mjesto Litoštrate.
Blizu ura šesta biše
kad Isusa osudiše:
Pilat puku govoraše:
da pravedan On bijaše,
te se umi tuđe vodom,
opra ruke pred narodom.
Kada Pilat ruke umi,
reče da ga svak razumi:
«Kad na moju sada ne bi,
propnite Ga vi po sebi;
nahodim Ga bez krivine,
nije pravo da pogine;
čist od krvi hoću biti
koju ćete sad proliti;
Nit' uzimam na se toga
krv čovjeka pravednoga,
a vi ćete pak vidjeti
što će vam se dogoditi».

Tad Židovi dotekoše,
i Pilatu svi rekoše:
«Krv Njegovu mi primamo.
Svrhu djece uzimamo».
Sami sebe osudiše
i ludo se izgubiše.
Pravedna Ga Pilat htješe.
Upisano ime biše
da se Isus zovijaše,
kralj židovski da bijaše.
To Židovim' žao biše
te Pilatu svi rekoše:
Da to pismo on ne piše,
jer židovski kralj ne biše.
«Ja sam tako dobro pisa',
ne promijenih svoju misa'».
Osudu Mu tude štiše,
prek svim pukom nav'jestiše.
Konopom Ga pak vezaše
i križ teški nosit' daše.

Umiljeno taj križ primi,
zagrliv ga pođe s njimi.
Sav puk za Njim tecijaše,
vidjeti Mu smrt željaše;
mnoge žene tu bijahu,
za Njim plačne sve iđahu.
Obazre se Isus na nje
te im reče tužno stanje:
«Ne plačite, žene, Mene,
neg plačite same sebe,
i plačite sinke vaše
koji Mene na smrt daše,
jer će vrijeme brzo biti,
tužno ćete govoriti:
blažene su ne rodivši
i prsima ne dojivši:
Planine se oborite,
te nas žive pomorite;
kad vam budu grad posjesti,
djecu ćete svoju jesti:
To će vam se sve zgoditi,
ne htjeste se pokoriti».

Isus reče govoreći,
pođe putem križ noseći.
Za Njim Majka gledijaše,
sva se suzam' oblivaše.
Prignu Isus glavu dračnu
da ne vidi Majku plačnu.

Priteče Mu tužna Mati,
al ne može Njeg' poznati;
Jer nagrđen vele biše,
s razbojnicim' tad iđaše;
nego Ivan tu doteče:
«Gle Ti Sinka!» Majci reče.
Kad Marija Sinka zgleda,
studenija bi od leda;
pade pred Njim tu cvileći,
Sinu svome govoreći:

«Postoj, Sinko, dušo moja,
žalosna je Majka tvoja,
da Te zgleda tvoja Majka,
na čas ovi od rastanka».
Isus Majku tad vidjevši
pade k zemlji križ pustivši,
suze poče s Njom roniti,
Majci svojoj govoriti:

«Ti se, Majko, prenemagaš,
Meni veću tugu davaš.
Neka, Majko, muku trpim,
neka mukom svijet otkupim.
Ako ćeš Mi pokoj dati,
nemoj, Majko, već plakati».
Tada Gospa progovori,
Sinu svomu odgovori:
«Ajme, Sinko, što to reče,

kakve l' riječi sad izreče?
Ti umireš, dušo moja,
tužna li je Majka Tvoja?»

Tu na zemlji Isus staše,
već križ nosit' ne mogaše.
Tad Židovi pritekoše
i Šimuna privedoše
daše Njemu križ nositi,
a Isusa zlo voditi.
Majku s Njime razdijeliše
i još više rascviliše.
Tu Isusa povedoše
i na mjesto dovedoše
Kalvarija što se zvaše,
gdje puk skupljen vas bijaše.
Tuđe na križ s Njim udriše
i sve rane povrijediše;
probodoše ruke, noge,
zadaše Mu tuge mnoge.
Ponoviše Njemu rane,
Krv poteče na sve strane.
Od tolike tad bolesti
On proplaka vele dosti.
Tad bi propet Sin Marije
na vrh gore Kalvarije.
Kada Gospa blizu dođe,
već na križu Sinka nađe;
sva od tuge tu drhtaše,
uz križ ruke uzdizaše:

«Ajme, Sinko, što to činiš
što Me na križ svoj ne primiš:
Primi Sinko, na križ mene
nek' i moje lice vene,
da na križu Tebe družim,
pored Tebe da Ja tužim!
Vidim, Sinko, da skončavaš,
tužnu Majku kom' ostavljaš?»

Isus Majku kad slušaše,
veću muku tad imaše.
Prem na križu visijaše,
plačnu Majku On tješaše,
i vidjevši da se muči,
Ivanu je preporuči:
«Evo t' Ivan moj predragi,
nek' Ti bude sinak blagi,
a Ti budi njemu Mati,
i sinom ga počni zvati».
Ivanu se pak obrati: «
Evo t' Ivo, moja mati,
sad je imaš ti primiti,
nek' je tvoja nova mati;
a kad budem izdisati,
ne daj Majci križ gledati».

Gospa Ivu tad grijaše,
suzama ga pol'jevaše:
«Zdrav mi budi, novi sinu»,

sve veselje Majku minu.
Ivan Gospu tad tješaše
vas se suzam' obl'jevaše.
Magdalena vapijaše,
križ Isusov zagrljaše:
«Oh, Isuse, meni prosti
što sagriješih u mladosti».
Isus tada vapijaše
i na križu pit' iskaše.
Tu Židovi pritekoše.
Žuč, kvasinu donesoše,
spužvu jednu napuniše
pa Isusu piti daše.
Kad okusi, ne htje piti,
nego Ocu govoriti:

«Svršen Mi je trud i muka
što je podnih za grešnike,
sad te, Oče, vele molim
za svu muku kom se bolim,
i za ljubav ku Mi nosiš
da ovomu puku prostiš.
Što Mi čine, sad ne znaju,
daj im milost nek' se kaju».

Kada Isus riječ izusti,
prignu glavu duh ispusti.
Kada glavu Isus prignu,
tad sva tuga Majku stignu.
Po tih način tad procvili
da svud tužan glas razdi'li.
Nebo uze tamnost na se,
jer izdahnu koj' nas spase;
a zemlja se trese kruto,
gdje Marija cvili ljuto.
Strahovita trešnja nasta,
kamenje se pusto rasta,
i grobovi otvoriše,
mrtvi iz njih izađoše.
Tmine zemlju svu pokriše.
Po svem svijetu tamno biše
od vremena tad šestoga
do vremena devetoga.
Ta čudesa tuđe biše
i strahote jošte više.

Prestrašeni svi tu stahu;
«Sin je Božji», govorahu.
A i stotnik to vidjevši,
on zavapi govoreći:
«Prav doista ovaj biše
i prava Ga pogubiše».
Longin s vojskom tu bijaše,
s jednim okom ne viđaše.
Premda dobro on znađaše
da Isukrst mrtav biše,
on od svoje zloće hoti
kopljem Njega udariti

tad poteče krv i voda
na spasenja sveg naroda;
na Longina kaplja pade,
odmah okom zdrav ostade.
Kad to čudo Longin vidi,
Isukrsta odmah sli'di:
U prsa se udaraše
i proštenje on pitaše.

Tad pod križem Majka staše
te žalosno uzdisaše:
«Ajme, križu prigni Mi Ga,
moj je Sinak, ne drž' Mi Ga».
Kad Židovi sve svršiše,
odjeću Mu razdijeliše;
oda nje se tu srećkaše
koja koga zapadoše.
Pa se u grad povratiše,
jer već i noć blizu biše.
Jadna Majka to vidjevši,
pade niče krik pustivši;
Krv po zemlji cjelivaše:

«Ajme, Sinko, vapijaše,
kad me anđel pozdravljaše,
meni Majci govoraše:
«O Marijo, zdrava bila,
veselje si zadobila
Sina Božjega roditi ćeš
i vesela uvijek bit ćeš;
a sad tvrdnem kako sti'na
gledajući mrtva Sina».

Tu pravedni Josip biše
i Nikodem još odviše;
Isusovi nasljednici
i skroviti učenici.
Te Pilata tad moliše.
Mrtvo tijelo isprosiše.
Sa križa Ga skinuv milo
da polože u grob ti'lo,
da u petak ne ostane,
da subota ne zastane,
jer subota blagdan biše
u Židova tad najviše.
Kad metnuše uz križ skale,
tad ne biše suze male;
kad Mu krunu tu skinuše,
tad žalosti mnogo biše;
kad Mu čavle izdirahu,
Majci srce razdirahu.
Uz križ ruke podizaše:
«Dajte Mi Ga», vapijaše;
snimivši Ga Majci daše,
jer od tuge umiraše.
Majka Sinka tu grijaše,
i suzama oblijevaše
od žalosti jedva staše,
Sinu svome govoraše:

«Koji grijesi Tvoji biše,
da Te tako umoriše?
O studence žive vode,
lijep nauče duše moje,
vele Ti si presahnuo,
nevješt Mi se učinio.
Ajme, Tvoje lice bijelo
vele Ti je poblijedjelo;
Tvoje oči kada mrahu,
kao žarko sunce sjahu,
a sada su potamnile
i svu svjetlost izgubile;
Tvoja usta, Sinko medna,
gorke žuči napojena;
ajme, ruke premedene,
ke su sada probodene;
ajme, prsa ljuta rana,
što preda Mnom biše dana.
Čavli noge izraniše
po svem svijetu ke hodiše.
Ajme, Tvoji biči ljuti,
zlo Ti srce moje čuti,
s kojim su Te ljuto bili,
moj predragi Sinko mili.
Puk nemili teb' umori,
koga s Ocem Ti sam stvori:
kog' izvede iz Egipta
i manom ga još napita,
i dobra mu svaka dade,
a on toga ne poznade,
već krv Tvoju tako proli,
Meni gorke dade boli».

Mirisom Ga pomazaše,
jer običaj takav bješe.
Kad Ga u grob ponesoše,
Gospa glasom vapijaše:
«Ajme, Sinko, to sad što je,
da ne pukne srce moje;
da Me s Tobom pokapaju,
nit' Me ovdje ostavljaju».
Kad Ga u grob postaviše,
plača, tuge mnogo biše.
Od groba se od'jeliše
pak sa Gospom svi cviliše,
tuge, plača mnogo biše,
ne može se reći više.
Dragi puče, sad se smili
te sa Gospom i ti cvili,
na koljena dolje pani,
Gospodinu tvom uzdahni:
«Slava Tebi, Svemogući,
koj' nas spasi umirući,
Tebi slava i poštenje,
nam' grešnicim' daj proštenje.
Sine Božji, budi hvaljen
Po sve vijeke vjekov'. Amen.»

POBOŽNOST NA ČAST SEDAM MARIJINIH ŽALOSTI

(Izvadak iz spisa sv. Brigite s Imprimaturom od L. Muscari, Vicarius Generalis – Hydrunti 07. 01. 1918. g.)

Osim molitava na čast Muke, Rane i Krvi Isusove koje je On sam objavio sv. Brigiti, i Marija, Njegova Majka, svetici je objavila da će svima koji budu svaki dan tokom cijeloga života častili sedam Njezinih žalosti razmišljajući o Njenim patnjama i suzama, molili 7 Zdravo Marija na tu nakanu i širili ovu pobožnost udijeliti sljedeće milosti:

1. Imat će mir u obitelji.

2. Dobit će prosvjetljenje o Božjim otajstvima.

3. Blažena Djevica Marija će primiti i uslišati sve njihove molitve koje budu u skladu s Voljom Božjom i za spasenje njihove duše.

4. Vječnu radost sa Isusom i Marijom u slavi.

Tko iz nehotičnog zaborava ili zbog opravdanih razloga, preskoči molitvu jedan ili više dana, može ih nadoknaditi moleći drugi dan. Razumijeva se da ove molitve ne mogu i ne smiju nadomjestiti sakramentalnu praksu nedjeljne sv. Mise i redovne Ispovijedi vjernika koji ih moli.

PRVA MARIJINA ŽALOST

ŠIMUNOVO PROROŠTVO: ***«Mač boli probost će tvoju dušu»*** (Lk 2, 35) **Zdravo Marijo ...**

DRUGA MARIJINA ŽALOST

BIJEG U EGIPAT: ***«Uzmi dijete i majku njegovu, pa bježi u Egipat»*** (Mt 2, 13) **Zdravo Marijo ...**

TREĆA MARIJINA ŽALOST

TRAŽENJE ISUSA U HRAMU: ***«Dijete moje, zašto si nam to učinio? Otac i Ja s bolom smo te tražili»*** (Lk 2, 48)

Zdravo Marijo ...

ČETVRTA MARIJINA ŽALOST

MARIJA SUSREĆE ISUSA NA KRIŽNOM PUTU: ***«Za Njim je išlo mnoštvo žena, koje plakahu i naricahu za Njim»*** (Lk 23, 27) **Zdravo Marijo ...**

PETA MARIJINA ŽALOST

MARIJA POD KRIŽEM: ***«Kod Isusova križa stajale su Njegova Majka i sestra Njegove Majke»*** (Iv 19, 25)

Zdravo Marijo ...

ŠESTA MARIJINA ŽALOST

POLAGANJE MRTVOG ISUSOVA TIJELA U KRILO NJEGOVE MAJKE: ***«Gledat će na Onoga koga su proboli»*** (Iv 19, 37) **Zdravo Marijo ...**

SEDMA MARIJINA ŽALOST

POGREB ISUSOV, TE MARIJINE SUZE I SAMOĆA: ***«Žene koje bijahu došle s Isusom iz Galileje pratile su to, vidjele grob i kako bijaše položeno Isusovo tijelo»*** (Lk 23, 55)

Zdravo Marijo ...

Narudžbe na adresu:

Apostolatski centar "Sav Tvoj"
Porečka 62, 10 000 Zagreb
Tel: 01/23 71 822